

3D

Una història vestida de blava

Mai vaig pensar que arribaria aqueix moment en el qual la meua mirada canviaria per complet. Quan eres xicotet sempre mires amb bons ulls, però madures i t'adones que no tothom és honest i optimista, que hi ha persones que es rendeixen massa prompte i que sense voler intenten que la realitat que perceben siga la teua.

A vegades pense que l'ésser humà no té la capacitat d'emmotlar-se a nous canvis, és per això que l'ansietat és una malaltia de moda, què fa tanta por que la teua ment sempre està en alerta? No estem en un país en guerra, encara podem donar gràcies quan veiem l'aigua eixir de l'aixeta.

Les persones han aconseguit un nivell de vida que ara no poden viure sense ell, però abans es vivia amb menys i les famílies eren felices; i com apareixia una cosa nova sempre se sorprenien.

Recorde una vesprada de camí a casa en l'autobús, sempre solc asseure'm al costat de gent major perquè tenen molt a dir i jo molt a aprendre.

Era una dona d'uns 70 anys, portava una rebeca blava i una crossa a la mà dreta. Somreia tota l'estona sense parar i alhora em comentava que si havia sentit parlar del "wasa" (així ho pronunciava amb gràcia). Jo vaig assentir i ella va continuar parlant.

- El meu net es passa hores i hores mirant el telèfon com si fora una persona, però no parla i a més hi ha vegades que el veus rient sol. No fa els deures i la professora no pot amb ell. Quan jo era jove només es jugava al carrer i després a la meua casa es posava la ràdio, quan la van inventar, per a escoltar les notícies i això era el més gran que tenia; després eixies a passejar o t'ajuntaves per a xarrades amb la gent del barri al carrer. Aprenies històries dels avis i treballaves. Ara els xiquets ho tenen tot, el dia que no puguen tindre res els dona un infart perquè estan molt mal acostumats.

En aqueix instant em vaig posar a pensar en el dia a dia d'aquella dona, el diferent que era al del seu net i com ara ella el veia amb els seus propis ulls i no tenia la necessitat de tindre "wasa", ni mòbil, ni internet...podria ser feliç amb una ràdio i sobretot amb les relacions socials.

Després de la tercera parada d'autobusos i després d'un silenci, la dona va prosseguir.

- Jo he viscut en el franquisme i ara és una sort ser jove i poder decidir el que vols fer o no, jo sempre li dic als meus nets: "el meu pare em volia casar amb el primer

Samuel Pacheco Cuartero
3r ESO
IES CAJETANO SEMPETE

home que passava i em va obligar a treballar de xicoteta, no podia fer res i vosaltres que podeu no sabeu valorar-ho".

Tenia tanta raó, quan ho tens tot no li dones valor a les coses i el més perillós que pot passar en el món és que els valors desapareguen perquè les persones no saben en què punt del camí es van quedar. Sense valors no hi ha humilitat, no hi ha honestedat, compassió, solidaritat, humanitat; desapareix el significat de comunitat, aqueix concepte que no sabem bé què és.

La dona continuava parlant sense parar i jo volia quedar-me amb ella hores i hores, el temps se'm feia etern escoltant les seues paraules, m'imaginava la seua història en blanc i negre, començava a reflexionar.

Jo em vaig posar en peus perquè arribava la meua parada i li vaig dir a la dona que es cuidara molt, m'havia inspirat confiança en 10 minuts, havia compartit temps amb una persona desconeguda i havia sigut el més aprofitat del dia.

I vaig pensar que perquè les persones se senten al bus fugint dels altres, amb els cascos de música, quan milers d'històries estan passant pel nostre costat, històries que mai han sigut escrites i que podem ser els testimonis més humils d'aquells que s'il·lusionen en explicar-les.

A més, després de aquesta pandèmia, el que més trobe a faltar és parlar més amb les iaies i iaies del bus. I de segur que ells també.

Samuel Pacheco Cuartero

~~6ºESO-A~~ 3r ESO

IES Cayetano Sempere

Telf: 622448626

C/ José Bernad Amorós, 70 - 03205 (Elche) Alicante